

sammenhæng skal kreditere dem for, at de bærer sig så ansvarligt ad.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, om det kan være rigtigt – nu går jeg tilbage til mit ændringsforslag – at man ikke kan få noget tal fra Sverige for, hvordan det er gået med udviklingen i donorer, efter at man helt har afskaffet donoranonymiteten i Sverige. Det være lige sagt til, hvem det nu var, der sagde, at så kunne man jo bare tage til Sverige. Det er så det, man ikke kan, hvis ikke man vil have donoranonymiteten brudt. Det er klart, at i dag kan man jo sådan set gøre det, hvis man accepterer – det tror jeg såmænd også lesbiske ville gøre – at den donoranonymitet var brudt. Jeg tror ikke, det er så afgørende dér. Jeg tror, det er inde i vores system, det her går galt.

Men jeg ville egentlig godt vide, hvis ministeren kan oplyse det nu, om vi har tal på, hvad der er sket, for det kan jo også være vigtigt at vide, hvis vi skal revidere hele loven generelt om donoranonymiteten i henhold til FN's børnekonvention til næste år. Jeg tror, vi kan blive nødt til det i det hele taget, efter at det er kommet frem med den dér postordrefar. Jeg var i hvert fald ikke klar over, da vi havde det til behandling allerførste gang, at man kunne få en far ved bare at klikke sig ind på Internettet på en eller anden måde. Det synes jeg måske er meget betænkeligt. Så vi bliver under alle omstændigheder nødt til at kigge på det her og se, hvad det er for en slags styr, der er på det.

Så vil jeg endelig sige til sidst om hospitalerne, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at det efterhånden vil blive en meget, meget lille gruppe, vi taler om. Jeg vil stadig væk stemme imod det, da det ikke er på grund af gruppens størrelse, men på grund af børnene. Hvis ikke vi får donoranonymiteten brudt, vil jeg stadig stemme imod det. Men jeg vil lige gøre opmærksom på, at selv hvis den nye lov kommer igennem, som vi har til anden behandling i dag, altså hele loven, så står det jo stadig væk hospitalerne frit for at sige nej.

Det vil sige, at den dér åbne adgang til hospitalsbehandling har man ikke alligevel, medmindre de gerne selv vil fra den anden side, for jeg kan forstå på forslagsstillerne, at man ikke er optaget af at ophæve amternes ret til at nægte behandling af par, hvor der ikke er en far. Man vil ikke komme og bestemme, at de skal behandle enlige, sådan som man i sin tid bestemte, at de skulle lave mikroinsemination. På trods

af at der var amter, der bestemt ikke var glade for det, bestemte man, at det skulle de gøre.

Jeg vil godt spørge: Holder forslagsstillerne fast ved, at man ikke vil tvinge amterne til at behandle, altså mikroinseminere, enlige kvinder? Det er jo ganske interessant i denne her sammenhæng. Jeg håber, at man undlader den tvang, men jeg var da meget fortørnet over, eller bestyrtet over, at man i sin tid tvang amterne til en mikroinsemination, som kritiseres så mange steder fra, men pludselig kom sundhedsministeren – det var jo fru Yvonne Herløv Andersen – og meddelte, at det havde de bare værsgo at gøre.

Men jeg vil agitere meget for vores ændringsforslag. Jeg håber, det går igennem, for så kan jeg stemme for lovforslaget. Det vil jeg ikke kunne ellers, og det gælder også nogle andre i vores gruppe.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Margrete Auken stillede et spørgsmål til forslagsstillerne om, hvorfor vi ikke ønskede at tvinge amterne. Jeg tror, spørgsmålet må bero på en misforståelse, for amterne har jo heller ikke pligt i dag. De lægger selv kriterierne for, om de vil tilbyde denne behandling. Det, vi ønsker, er at ophæve forbudet mod, at læger må deltage i dette her. Det vil sige, at hvis amter ikke ønsker at gøre det, vil enlige kunne søge hen på private klinikker og få behandlingen.

Det her lægger fuldstændig parallelt op til, som reglerne er i dag, at det er amterne, der lægger kriterierne.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er jo en vigtig klargøring det her, og dér må sundhedsministeren eventuelt rette mig, hvis jeg har misforstået det, men jeg husker, at da jeg sad og behandlede loven her, altså den gamle lov, i Sundhedsudvalget, kom der en række spørgsmål netop om mikroinsemination, som man jo ved meget, meget lidt om. Man kommer med sådan en sædcelle, der ikke engang kan gå selv, og som skal køres frem i kørestol og skubbes ind. Og vi hørte jo fra en række andre forskere, at det faktisk var lidt betænkeligt. Så var der amter, der sagde, at den behandling ville de ikke tilbyde, og så kom ellers den daværende sundhedsminister med den store pind ned over fingrene på dem. De havde bare værsgo at tilbyde den behandling.